

der af Overmanden er anvendt haardere Tvangsmidler, end til Niemedets Opnaaelse kunde anses nødvendigt, bliver det at undersøge, om dette efter Omstændighederne bør tilregnes som forsætligt eller uagtsomt. I sidste Tilfælde idømmes der ham en passende Fængselsstraf." Meningen er ikke, at man finder den Bestemmelse, som disse to Punktumer indeholde, urigtig, men man finder, at denne Bestemmelse bør gjøres fælles baade for de i første og andet Stykke indeholdte Tilfælde, og derfor passende burde indskydes efter andet Stykke. Det vil dernæst ses, at man vil gjøre det til Pligt; det er det, som anden Del af Endringsforslaget gaar ud paa. Dernæst er der et Endringsforslag, som gaar ud paa, at der i Stedet for Ordene: „at tildele eller lade tildele en eller flere af de Gjenstridige enkelte Klingeslag“, indsættes Ordene: „anvende Magt“. Det er en Forandring, der i og for sig er naturlig, da det, man her vil tillægge den Overordnede, ikke er Straffemyndighed, men Brugten af en Nødret, og altsaa, naar det antager den Karakter, som det skulde antage efter de Udtryk, som her ere valgte i Paragrafen, kunde man let faae den Tro, at der tilstedtes ham under slige Forhold at anvende den diskretionære Straffemyndighed; det er ikke Meningen. Meningen er, at han maa anses for i slige Tilfælde at være i Nødstilfælde og derfor ikke blot har Ret til, men er ligefrem forpligtet til at anvende Magt for at skaffe sig Lydighed. Det Stykke, som er foreslaaet taget ud af Paragrafens første Stykke, skulde saa indsættes i tredie Stykke, der derved fik en noget anden Redaktion, og tillige tilfigter man ved den fete Endring at paalægge Bedkommende, at det i de ommeldte Tilfælde skulde være en ubetinget Forpligtelse strax at anmeldte det Foresaldne, for at Sagen dermed kunde blive undersøgt. Det er det, som den Endring, der foreslaas til tredie Stykke, gaar ud paa, idet tredie Stykke altsaa rettes til: „Den, der har været i noget af de i denne Paragraf omhandlede Tilfælde, bør derom afgive Melding, for at Sagen kan undersøges, og viser det sig herved, at der af Overmanden er anvendt haardere Tvangsmidler, end til Niemedets Opnaaelse kunde anses nødvendigt, bliver det at undersøge, om dette efter Omstændighederne bør tilregnes som forsætligt eller uagtsomt. I sidste Tilfælde idømmes der ham en passende Fængselsstraf.“ Jeg skal ved denne Leilighed omtale det Forslag, som er stillet af Mindretallet under Nr. 6, og som gaar ud paa, at i 7de Linie ændres Ordene: „Magt kan i disse Tilfælde lovlige anvendes“ til: „Den, som i disse Tilfælde anvender Magt, fritages for al Straf“. Det er et Forslag, som jeg tror hidrører fra en Misforstaaelse, thi det, Paragrafen gaar ud paa, er ikke blot at sige, at Bedkommende er straffri, men det maa erkendes, at Bedkommende, der unblader at anvende Magt i de Tilfælde, som Paragrafen omhandler, ligefrem

handler imod sin Pligt. Det er en Pligt for ham i saadanne Tilfælde at skaffe Lydighed tilstede, og dertil skal han anvende de Midler, som staa til hans Raadighed, selv om de ere haarde, og selv om de ikke høre til de Midler, som ellers Loven anviser. Man kommer altsaa i Virkeligheden til den Urimelighed at sige, at, dersom han i disse Tilfælde anvender Magt, fritages han for Straf, det vil sige, man fritager en Mand for Straf, fordi han opfylder sin Pligt, og det forekommer mig at være en uheldig Maade at ville udtrykke den Tanke paa, som de Herrer Forslagsstillere forøvrigt have havt, idet de formentlig derved have villet tilkjendegive, at i Almindelighed er det ellers ikke tilladt saaledes at anvende Vold imod Undergivne. Til § 132 er der stillet et Forslag under Nr. 82, som gaar ud paa, at der henføres til denne Paragraf Tilfælde, som aabenbart ere ligesaa strafbare som de i Paragrafen udtryffeligt nævnte. — § 132 omhandler kun de Tilfælde, at en Overordnet gjør sig skyldig i beskæmmende Udtalelser eller Forhold mod Undermænd eller i drillende eller i anden upassende Udfærd imod dem. Det kunde tænkes, at han, uden at gjøre sig skyldig i et saadant Forhold, fremkom med ligefrem ærerørige Sigtelser imod Undermænd. I slige Tilfælde maa han naturligvis straffes, og det har derfor vist sig nødvendigt, at en Bestemmelse herom indføres i Paragrafen. — Til § 134 er der foreslaaet en Endring, som egentlig gaar ud paa at dele Tilfældene i tre Klasser, nemlig for det Første: „Den, som forkommer i rette Tid til sine Undergivne at uddele eller lade uddele Lønning, Jødemidler, Beklædningsgjenstande, Krigsbytte eller andre Gjenstande“, og dernæst i Tilfælde, hvor Bedkommende lader Udbelingen forsætligt ske paa urigtig Maade eller saaledes, at der ulovligt affortes Noget i, hvad der tilkommer den Enkelte — her er altsaa ikke Tale om Forsømmelse, men om urigtig Fordeling, der sker forsætlig og egenraadig —; det er den anden Klasse Tilfælde. Paragrafens 2det Stykke, som omhandler, at det sker i egennyttig Hensigt, danner saa den 3die Klasse. Man vil se, at de 3 Tilfælde i Virkeligheden ogsaa ere særdeles forskellige, og der er Anledning til for hver enkelt af dem at foreskrive forskjellige Straffe; det er det, som Endringsforslaget tilfigter. — Til § 135 er der først stillet et Forslag under Nr. 84, som gaar ud paa, at i 2den Linie rettes „Orden“ til „Rækkefølge“. Det er naturligvis kun en ren Redaktionsændring. Den anden Endring, som er foreslaaet, tror jeg egentlig ogsaa paa en Maade maa siges at være en Redaktionsændring, i alt Fald ser jeg ikke, at derved lægges nogen ny Tanke eller Mening ind i Paragrafen; men Paragrafens Tanke udtrykkes derved maasse paa en noget tydeligere Maade. — Til § 136 er der under Nr. 86 foreslaaet en Endring, som er en ren Redaktionsændring. Det Samme er Tilfældet med